Jaargang 1 - nr. 2 - 20 februari 2026

HERVORMD-GEREFORMEERD CALVINISME

Blad voor kerkgeschiedenis en theologie

HET NIEUWE REVEIL

De gereformeerde kerk werd het rijk van Berkouwer en de hervormde kerk werd het rijk van Da Costa. Zij werkten de erfenis van Calvijn verder uit, zo goed en kwaad als dat ging. We spreken daarom ook van de DBC code in de kerk, van Da Costa, Berkouwer en Calvijn, wat in principe ook de HGC code is, van hervormd, gereformeerd en calvinistisch. Deze codes werkten zowel voor reformatie als deformatie. Vandaar dat verder onderwijs hierover nodig is.

Da Costa sprak in deel 3 van zijn bijbellezingen over dat de mens net als Israel twee wateren over moet : de grote zee van bekering, en de kleine rivier van de dood.

Da Costa kon zich er hevig over opwinden : de scholen letten niet op het wel of niet ingeleid zijn tot de godsdienst van het kind, maar of het kind is gevaccineerd. Kersten nam dit van hem over. Vandaag de dag maakt men zich meer druk of het kind wel vullingen heeft, maar om de vervulling van het heilige geestelijke geeft men niet. En die vullingen worden op het kind gedwongen. Er lopen daar overal zenuwen. Het is één van de ergste vormen van kindermisbruik.

Wat we om ons heen zien zijn allemaal lagen van afleiding, van verleiding, en alle mensen zijn afgedwaald en afgeleid, en vormen cirkels om elkaar heen, de ene erger dan de ander. Dat is wat deze wereld waard is. Wij als geestelijken zijn van boven gezonden om tot deze aarde te gaan. Dit is een aarde van zwaar onderontwikkeld toetsen.

Men kent de wetenschap van het toetsen niet. Men volgt tradities na, en de natte vinger in de lucht. Daarom moet het nieuwe reveil wel komen.

OVERDENKING RIVIEREN 16-18

Het nieuwe reveil komt met een nieuwe bijbel, zoals in de oude bijbel in Openbaring en Daniël werd aangekondigd. De opname is niet iets letterlijks, maar de nieuwe bijbel geeft aan dat het iets geestelijks is, en niet zomaar een of andere ervaring op zich, maar een verdieping. Uiteindelijk moeten we ingeleid worden en ontwaken tot de hemelse kennis. (Rivieren 16:10)

Lees Rivieren 16-18. Het geeft leven, het wekt mensen op tot leven. Er is zoveel verletterlijking en vervleselijking in het materialisme, wat ook makkelijk tot woord en kerk wordt, tot religie. Het vlees heeft zijn eigen bedriegelijke religie, en zo komt men niet tot de opname, die de verdieping is. Zo komt men niet tot de hemelse arend.

Rivieren 16:6 zegt : ‘Wij kunnen niet met iedereen vrienden zijn, en dat mogen wij ook niet. Vriendschap met het vlees, met de wereld, is vijandschap tegen de natuur, tegen de kennis.’ Als je hierin volhardt, in de anti-vriendschap tegen de wereld, dan ligt daar ergens de verbrokenheid, en dat je daar doorheen de hemelse kennis gaat zien, de verdiepende kennis voor de opname, waarvan de hemelse arend een beeld is. Die neemt het kind hier voor op. (16:7-8) Let wel : er staat ‘kind’. En het kind hield het niet meer vol, kwam tot de verbrokenheid, en toen brak de hemelse kennis door, als een hemelse arend. Dan is het volbracht. Dat gebeurt niet als we nog vol van onszelf zijn en al alles denken te weten, en vol zijn met vleselijke krachten.

Juist omdat de mens zo vol is met zijn ego, zo opgeblazen, moeten de schorpioenen wel steken, want dat is voor bescherming, opdat men niet teveel neemt. Het leert ook de volharding. (16:12-26)

Dit is ook het geheimenis van de ware familie. Daartoe mag geen vlees behoren. (17:24-25)

Nu, de zee is een beeld van de zondvloed over het vlees, dus daarom moet de zee wel komen, en het is een beeld wat veel gebruikt wordt in de nieuwe bijbel. Adam gaat over de zee in boten, in vissersboten, waarin de zielen die aan het vlees sterven in de zondvloed worden opgenomen. Dat is het geheim van de opname. (17:38-40)

Zo is dat ook met Adam zelf gebeurt, dat hij zijn vlees in de zondvloed heeft achtergelaten, en zo op het schip werd gehesen. Velen houden zich doof als het afsterven aan het vlees ter sprake komt, want zij leven nog in vriendschap met het vlees, in familieschap met de wereld. Maar alleen door het afsterven aan het vlees kan er afstemming komen tot het geestelijke, en kom je ook niet in een nepkerk of nephemel terecht.

Nu, wij spreken tot dovemansoren, tot slapende discipelen, want we leven in de tijden van het negatief. Toch moeten wij blijven zaaien en blijven prediken, en onze tocht door Getsemaneh voortzetten. Het moet van binnenuit gebeuren. Het kaf moet opgroeien met het koren. Dit zijn de dagen van de grote afval, van de zondvloed, maar laten wij zelf niet afvallen. Wees geen fanatieke, extremistische fundamentalist, maar laat ruimte voor de paradox. Wees verdraagzaam, maar voorzichtig. Houd je op een afstand van het vlees, maar wees behulpzaam waar nodig, want er zal een oogst zijn, en die oogst kunnen we nu al zien. Geef daarom de moed niet op, en werk met wat je gegeven is. Roei met de riemen die je hebt. Uiteindelijk zal alles meegesleurd worden met het hemelse woord en tot sieraad worden gestrekt. (18:6-10)

Is het niet wonderlijk dat er staat dat we allen meegesleurd zullen worden met het hemelse woord ? De hemel sluit niemand uit. Iedereen wordt meegesleurd, maar natuurlijk mag een ieder kiezen hoe diep hij gaat. In de hemel is geen absolute dwang. Wij worden meegesleurd door de hemel voor onze beveiliging, voor de basisbehoeften, maar als we dan aan land zijn dan moeten we het verder zelf weten, want de hemel dwingt niet. Dat is een paradox. Een vader of moeder laat het kind niet verdrinken, laat het kind niet achter, maar neemt het kind mee om het in veiligheid te brengen, maar het kind moet zelf opgroeien en de juiste keuzes leren maken. Ook aan land zijn er grote gevaren, en sommige kinderen springen terug, om vervolgens weer door de hemel te worden meegesleurd naar veiligere plaatsen. Maar uiteindelijk kiest het kind zelf. De hemel zal het sturen waar nodig is en aan het kind tegemoet komen waar het kan. De hemel is niet dwangmatig, maar grijpt wel in waar nodig. De hemel is en blijft soeverein. Uiteindelijk heeft een mens niets in te brengen in het grotere geheel.

Nu, dat is een paradox, een groot geheimenis. De mens heeft keuzes maar er zijn altijd grenzen. Altijd zal de mens in zijn doen en laten stuiten op onderwijs. De gehele natuur getuigt van God’s liefde en zorg voor de mens, en daarom ook van de grenzen.

En zo kunnen we zeggen met Rivieren 18:6 :

‘Wij zijn met gematigdheid beteugeld en tegengehouden. Zo niet, dan zouden we in buitensporige rijkdom geheel ten onder gaan.’